Tak dnes mě pustí. Po pětadvaceti letech, dnes konečně. Nevím, jestli se těším, nebo jsem zklamaná. Zvykla jsem si. Pravidelná strava, práce, televize a hlavně klid. Po tom, co jsem prožila, jsem ho potřebovala. I když klid jsem měla, jen když jsem měla dobrou spoluvězeňkyni. A těch se vystřídalo. Byla tady Romka za krádeže, která ani neuměla číst a psát. Pracovat se jí moc nechtělo, ale zato hulila jak fabrika. Oči mě z kouře dost pálily. Pak tu byly dvě holky, jedna neplatila výživné, druhá za prostituci. Byly mladé a já vlastně také. Vcelku jsme si všechny rozuměly, až na pár malých úletů.

A tak se tu střídaly – mladé, starší i postarší, a já stále zůstávala. Ale dnes, dnes mě pustí. Můj slavný den.

Za tu dobu, co jsem zde, jsem měla čas přemýšlet. „Proč jsem to vlastně udělala?“

Nepřišla jsem na to, za dvacet pět let jsem na to nepřišla. Proč? Byla jsem vdaná, pak vdova a mezitím matka.

Matka? Dala jsem dceru k adopci, jen aby se za mě nemusela nikdy stydět a měla lepší život. Když mě zavřeli, byl jí rok. Naposledy jsem ji viděla, když mě odváděli do cely.

Stála na chodbě a plakala. Ale já ji najdu. Určitě!

Tak už pro mě jdou. Dozorkyně dorazila do cely a křičí, jako kdybych byla hluchá.

„Přibinská!“ Ozývám se: „Ano, zde!“ „Vyjděte z cely a otočte se zády ke stěně.“ Vyjdu a poslechnu, třesou se mi nohy, srdce mám v krku, polívá mě pot. Jdeme spolu k dalším mřížím. Opět otočit, odemknout, otočit, zamknout. Ještě jedny mříže, nevím, jestli to zvládnu. Konečně! Konečně jsem v místnosti, kde na mě čeká hlavní dozorce a ředitel vězení. Dozorkyně mi předává civil a jde se mnou do převlékárny. Držím v ruce pestré šaty, samý květ, a ani nevím, jestli mi vůbec budou. Obléknu si je a dozorkyně se zasměje: „No, moc se na vás nehodí, přece jste za ta léta zestárla.“ Neva, hlavně že už

budu pryč, pomyslím si. Jdeme zpátky. Musím si přebrat ještě osobní věci. Bože, jak je to jen dlouho! Zlaté náušnice s červeným kamínkem, snubní prsten, který jsem kdysi nosívala ráda a byla jsem na něj pyšná. Peněženku s ušmudlanou pětistovkou, vlastně nevím, jestli ještě platí. A kabelku, hnědou, která se mi alespoň hodí k mým sešlapaným botám.

„No, Přibinská, a teď to nejdůležitější, vkladní knížku," praví ředitel. „Máte na ní ušetřených dvanáct tisíc korun, které jste si vydělala." Směju se. Dřív bych byla za takový peníze vděčná, ale teď mi jsou k smíchu. Za dvacet pět let prací, za lepení blbejch pytlíků.

„Přesto vám děkuji, pane řediteli." Potřeseme si rukou, rozloučíme se.

„Doufám, že už vás zde neuvidím."

„Určitě."

Ještě podepíšu propouštěcí protokol a jdu. Odemykají bránu, zas mě polévá ten protivný studený pot. Ještě že jsem byla propuštěna v létě, jinak bych z potu měla rampouchy.

Je odemčeno! Jdu nejistě, otáčím se, pláču.

Svítí slunce, červené, zadívám se do něj. Vidím v něm bránu, bránu do lepšího života.

Musím jít, musím najít svou „malou" dcerku.

≈

Vyrůstala jsem v malé vesničce. Měla jsem hodné rodiče, ale byli staří na výchovu malého vzpurného dítka. Maminka mě porodila v pětatřiceti letech a tatínek byl o pět let starší. Byla jsem rozmazlené, vymodlené dítko. Všeho jsem měla příliš. Dobrot, péče, lásky, a taky jsem toho uměla náležitě využít. Drzost a vzpurnost mi opravdu nechyběly a s mojí pubertou se to ještě stupňovalo. Chodívala jsem, kam se mi zachtělo, a dělala, co mě zrovna napadlo. Byla jsem nezvladatelná. Diskotéky, večírky, kamarádi, to byl celý můj nejlepší svět. Na jedné diskotéce jsem poznala Petra. Blbá diskotéka, kdybych tam tenkrát nešla, nemuselo se nic stát.

Sedíme s holkami u stolku, pijeme colu s vodkou, náš nejoblíbenější nápoj. Zrovna hrají hezkou písničku.

„Tak holky, dneska nuda, půlka diskotéky pryč a ještě jsme si ani pořádně netrsly, asi půjdu jinam."

„To je fakt," odpověděly mi kámošky, „ale všimly jste si toho kluka u baru? Pořád nás pozoruje!"

„Asi nemá nic jiného na práci," odpověděla jsem, ale nepodívala se, protože jsem seděla zády k baru a byla jsem líná se otočit. Ale dlouho mi to nevydrželo, jeho oči mě pálily v zádech.

„Jdu na záchod."

„Prdlajs na záchod, jdeš na obhlídku."

Všechno prokouknou, jak dobře mě znají. Prošla jsem kolem něj a pružně jsem zakývala boky. Vím přesně, že mě sledoval. Na záchodě jsem se trochu upravila, učesala, namalovala si pusu, koukla do zrcadla a šla zpátky.

„Upravovat ses nemusela, sluší ti to i bez toho," povídá.

„Dík," byla moje hloupá odpověď. Jindy bych flirtovala nebo drze odsekla, ale dnes mi v tom něco bránilo. Byl to snad on?

Sedla jsem si, pomalu se blížil konec naší pravidelné diskotéky. Na konci totiž vždycky hrají ploužáky a písničky na přání. A už je to tady. Sedíme jak čtyři slepice na bidýlku, a to se nám už dlouho nestalo. Poslední tance vždy byly naše.

„Hele holky, jde sem," radostně praví Věra, která si myslela, že celou dobu kouká na ni. Zastavil se u našeho stolu. „Půjdeme si zatancovat ?" Bože, co to je za kluka? Jinej by přišel klimbavým krokem a řekl by, jestli si náhodou nepůjdem trsnout, a on takhle slušně.

„Tak půjdeš?"

Pomalu se zvedám, skoro jako automat, a jdu. Ploužák samozřejmě, chytneme se a tančíme, nemluvíme. Jen se pořád na mě dívá. Je jiný, zasáhl mě přímo do srdce.

A je konec diskotéky. Teď se rozloučíme a už se víckrát neuvidíme. Mrzí mě to, ještě se mi to nestalo, ale opravdu mě to mrzí. Jen mi tiše řekl: „Dík za tanec, ahoj!" Nestačila jsem ani odpovědět.

„Ty máš štěstí, nejhezčí kluk, a on si zrovna vybere tebe, takovou nestálici," ihned se do mě pustí holky. Káči pitomý, jsou naštvaný, že ho neulovily ony. A je mi to jedno, cítím se jako vyměněná a je mi dobře. Jdu domů. Celou noc jsem ale nezamhouřila oči, stále jsem před sebou viděla ty jeho modrý kukadla. Panebože, snad mě neuhranul jako voják Viktorku v Babičce. No co, i kdyby, jsem šťastná. Je mi dvacet a poprvé jsem se zamilovala.

≈